

28 FEBRUARIE: PRĂZNUIREA SFÂNTULUI CUVIOS IOAN CASIAN

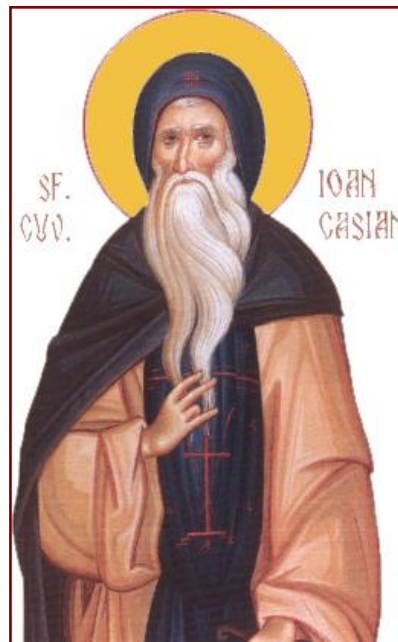
Acest mare Sfânt Ioan, în tinerețe a studiat toate științele seculare, mai cu seamă filosofia și astronomia. Apoi, s-a dăruit în întregime studiului Sfințelor Scripturi.

Străduindu-se să meargă de la bine spre mai bine, și dorind încă și mai mari trepte de desăvârșire, Sfântul Casian a călătorit de la Roma la Constantinopol spre a-l auzi cu urechile lui pe slăvitul Ioan Gură de Aur. Sfântul Gură de Aur l-a învățat din belșug și l-a hirotonit întru diacon. Folosindu-se mult de dumnezeiasca înțelepciune a Sfântului Ioan Gură de Aur, Sfântul Ioan Casian a călătorit încă și mai adânc în părțile Răsăritului, spre a se învăța și mai mult de la marii nevoitori ai acelor locuri și vremuri și pentru a se desăvârși încă și mai mult. El a rămas timp îndelungat în Egipt, cel mai mult în pustia Nitriei, petrecând printre cei mai mari atleți ai duhului trăitori atunci, și învățând de la ei arta întregii virtuți. El s-a întors după aceea în apus, unde s-a sălășluit în cetatea Marsiliei. Aici el a întemeiat două comunități monastice: una pentru bărbați, iar cealaltă pentru femei.

La cererea monahilor, Sfântul Casian a scris multe cărți prea folositoare pentru iubitorii vieții duhovnicești: Opt cărți despre lupta contra patimilor celor de căpetenie (sau *Regulile Vieții Monahale și Convorbirile cu Părinții din Egipt*). De cea mai mare importanță este scrierea lui împotriva ereticului Nestorie. Aceasta a fost redactată la cererea Arhidiaconului Leon.

El l-a slujit cu credință pe Stăpânul nostru Hristos și i-a îmbogățit pe mulți cu înțelepciunea lui, mutându-se la cele veșnice în anul 435 de la întrupare. Moaștele Sfântului Casian se odihnesc la Marsilia (în Franța) până în ziua de azi.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)

Sf Ioan Casian, icoană

Părinte sfinte al Bisericii nedespărțite și teologule al virtuților creștine; fiu al pământului românesc și mare dascăl al monahilor latini, Cuvioase Ioan Casian roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi.

(Troparul Sf. Cuvios Ioan)

DESPRE IUBIREA DE ARGINT

A treia luptă o avem împotriva duhului iubirii de argint. Războiul acesta este străin și ne vine din afara firii, folosind necredința. De fapt ațâțările celorlalte patimi, adică a mâniei și a poftei, își iau prilejurile din trup și își au oarecum începutul în răsadul firii, de la naștere. De aceea sunt biruite abia după vreme îndelungată.

Boala iubirii de argint însă, venind din afară, se poate tăia mai ușor, dacă este silință și luare aminte. Dar de nu e băgată în seamă, se face mai pierzătoare decât celelalte patimiși mai cu anevoie de înfrânt. Căci e "rădăcina tuturor răutăților",

Să băgăm numai de seamă: îmboldirile cele firești ale trupului se văd nu numai la copii, în care nu este încă cunoștința binelui și a răului, ci și la pruncii cei prea mici și sugaci care nici urmă de

plăcere nu au ei, însă îmboldirea firească arată că o au. De asemenea observăm la prunci și actul mâniei, când îi vedem porniți asupra celui ce i-au necăjit. Iar acestea le zic, nu ocărând firea ca pricină a păcatului (să nu fie), ci ca să arăt că mânia și pofta au fost împreunate cu firea omului de către însuși Ziditorul cu un scop bun, dar prin trândăvie alunecă din cele firești ale trupului în cele afară de fire. De fapt îmboldirea trupului a fost lăsată de Ziditorul spre nașterea de prunci și spre continuarea neamului omenesc prin coborâre unii de la alții, nu spre curvie. Asemenea și îmboldul mâniei s-a semănat în noi spre mântuire, ca să ne mâniem asupra păcatului, nu ca să ne înfuriem asupra aproapelui. Prin urmare nu firea în sine e păcătoasă, chiar dacă o folosim noi rău.

(Sf Ioan Casian, fragment din *Filocalia*, vol 1)